

اعلام در سروده‌های بومی

دکتر اسدالله نوروزی*
استادیار دانشگاه هرمزگان

چکیده

خوشبختانه در روزگار ما، ضرورت شناخت فرهنگ مردم و تلاش در ثبت و ضبط فولکلور، وجهه‌ی همّت قرار گرفته است. این توجه را باید مغتنم شمرد، اما رعایت نکاتی ضروری است که نگارش این مطلب بهانه‌ی آن بود. نگارنده معتقد است که شرط ماندگاری زبان، آن است که دستش را در دست شعر بگذاریم! چه تنها از رهگذر ظرافت‌های شعرست که سخن، دل‌نشین و ماندگار می‌شود. بی‌تردید ادعای فرهنگ‌دوستی و کوشش در این زمینه، ستوده و محرک فعالیت فرهنگی است، لکن تدارک لوازم از جمله کسب علم و پرورش ذوق، شرط توفیق در این راه است که نباید از آن غافل بود. بدین منظور، نگارنده بیت‌های کمی را انتخاب و ارائه می‌کند، اما از چند منظر، به تماشای آن‌ها می‌نشیند: ابتدا به آوانگاری آن‌ها می‌پردازد و آن‌ها را به فارسی رسمی بر می‌گرداند. سپس درباره‌ی معنی و کاربرد واژه‌ها و ترکیبات، به اختصار توضیح می‌دهد و در حد مجال می‌کوشد از خصایص صرف و نحوی آن‌ها، پرده بردارد و ظرافت‌های بلاغی و فراز و فرود سروده‌ها را آشکار کند. شاید اگر نه چراغ - دست کم - شمعی پیش پای مشتاقان این عرصه افروخته باشد. ان شاء الله.

کلیدواژه سروده‌های بومی، گویش، آوانگاری، اعلام، احمدی،

پدرام، طالع زاده، رحمانی.

* Asadollah_nowruzi@yahoo.com